

ANDERS DE LA MOTTE

**ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΓΚΑΛΙΑΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Anders de la Motte: *Το έγκλημα του φθινοπώρου*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Anders de la Motte: *Höstdåd*

ISBN 978-960-04-5206-8

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Anders de la Motte*, 2017

Published by agreement with Salomonsson Agency

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε.*, 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Φθινόπωρο 2017

Η μακριά ελικοειδής ανάβαση από το βάθος της κοιλάδας είναι απότομη, ανάμεσα σε ρυάκια και ψηλά φυλλοβόλα δέντρα. Πυρωμένα χρώματα που αντικατοπτρίζονται στο αυτοκίνητο προτού χαθούν στον ουρανό.

«Το σουηδικό καλοκαίρι επιλέγει τον σωστό τρόπο για να πεθάνει», συνήθιζε να λέει ο Χόκαν. «Μια μεγάλη έκρηξη χρωμάτων πριν από το παντοτινό σκοτάδι, that's the way to go. Έτσι δεν είναι, Άνα;»

Έπειτα άρχιζε να σιγοτραγουδάει το ρεφρέν του «Out of the blue» και έκανε πως έπαιζε κιθάρα έως ότου η Άγκνες και εκείνη πνίγονταν από τα γέλια. Στον Χόκαν άρεσε το φθινόπωρο, λάτρευε να βρίσκεται στη φύση. Να κάνει κάμπινγκ, αναρρίχηση, πεζοπορία στο βουνό. Ήταν νέοι τότε, εκείνος και εκείνη, χωρίς σκοτούρες. Η Άγκνες ήταν ακόμα μικρή, σάλευε ανάλαφρα σαν το φτερό στο ειδικό σακίδιο στην πλάτη του. Έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε, όμως μπορεί με μεγάλη ευκολία να τα ανακαλέσει στη μνήμη της. Και το τραγούδι.

It's better to burn out, than to fade away, τραγουδάει ο Νιλ Γιανγκ.

Ήταν αυτό ακριβώς που είχε κάνει ο Χόκαν. Είχε σβήσει σιγά σιγά, out of the blue και into the black, έως ότου αυτό που είχε απομείνει από εκείνον ήταν ψίθυροι μέσα στο κεφάλι της.

Σε παρακαλώ, Άνα, βοήθησέ με!

Η Άνα δυναμώνει την ένταση στο ραδιόφωνο, ακούγεται ο κουτσομπολιστικός σταθμός που είχε επιλέξει η Άγκνες προτού μεταφέρει όλη της την προσοχή, ως συνήθως, στο κινητό. Έχουν ταξιδέψει ήδη μεγάλο χρονικό διάστημα μαζί στο αυτοκίνητο, σχεδόν εφτά ώρες. Ωστόσο η συνολική συζήτηση μητέρας-κόρης δεν κράτησε περισσότερο από δέκα λεπτά. Σφίγγει το τιμόνι και καρφώνει το βλέμμα της στον δρόμο. Αποφεύγει τα δέντρα, τον ουρανό και τα χρώματα που χαράζουν το σώμα της. Ξυραφίες από κόκκινο, χρυσό και μπλε.

Απεχθάνεται το φθινόπωρο. Το απεχθάνεται απόλυτα.

Τρία κλειδιά κρέμονται στην αρμαθιά μαζί με το κλειδί που βάζει μπρος τη μηχανή του αυτοκινήτου. Το πρώτο είναι από τη βίλα στο Επελβίκεν όπου δεν είναι πια το σπίτι τους. Το άλλο κλειδί είναι από το ενοικιαζόμενο διαμέρισμα του Χόκαν που κανονικά έπρεπε να το είχε αφήσει τον περασμένο χειμώνα, όταν η εταιρία μεταφορών είχε αδειάσει τα μικρά πληκτικά δωμάτια. Το τρίτο κλειδί είναι από το γραφείο της στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών στην αστυνομία της Στοκχόλμης. Γνωρίζει ότι έπρεπε να το είχε παραδώσει πριν από δύο μέρες μαζί με την κάρτα εισόδου, αντίθετα όμως εκείνη το έχει κρατήσει μαζί με τα υπόλοιπα.

Γιατί, αν ανοίξεις την αρμαθιά και αρχίσεις να βγάζεις τα κλειδιά, πρέπει να φτάσεις ως το τέλος, ψιθυρίζει ο Χόκαν. Βγάλ' τα όλα. Όχι μόνο τα κλειδιά, αλλά και τις κλειδαριές, τις πόρτες, τα γραφεία – τις αναμνήσεις.

Μουρμουρίζοντας η Άνα του λέει να βγάλει τον σκασμό.

Η φύση στην κορυφογραμμή της κοιλάδας είναι τελείως διαφορετική από εκείνη στο κάτω μέρος. Η πεδιάδα έχει αντικατασταθεί από ένα δάσος με φυλλοβόλα δέντρα και από μικρούς ανισόπεδους αγρούς, περικόλειστους με πέτρινους μα-

ντρότοιχους. Λευκές αγελάδες κοιτάζουν προς το μέρος τους καθώς προσπερνούν. Σχεδόν δείχνουν σαν να καταλαβαίνουν ότι εκείνες είναι ξένες. Ο δρόμος που βρίσκεται στην κορυφή της κοιλάδας έχει μια λευκή διαχωριστική γραμμή στη μέση, αλλά είναι τόσο στενός και ελικοειδής, που εκείνη μειώνει ταχύτητα όταν πλησιάζουν άλλα αυτοκίνητα. Όταν φτάνουν στη διασταύρωση, το GPS φαίνεται να μπερδεύεται. Η Άνα καταλαβαίνει γιατί. Η βλάστηση, στις δύο πλευρές του μικρού δρόμου, έχει αφαιρεθεί πρόσφατα και το χαλικόχωμα είναι καφέ και καινούργιο. Αντίθετα η μεταλλική ταμπέλα με την επιγραφή Τάμπορ είναι παλιά, φαίνεται λίγο τσαλακωμένη, περίπου όπως όταν κάποιος έχει τσαλακώσει ένα χαρτί και κατόπιν έχει προσπαθήσει να το ισιώσει πάλι.

Η Άγκνες έχει τον Μίλο στα γόνατά της, και, όταν εξαφανίζεται στον καθρέφτη η οδική αρτηρία πίσω τους, το λευκό τεριέ βάζει τα πόδια του στην πόρτα και πιέζει το μουσούδι του επάνω στο τζάμι. Η ουρά του κινείται ανυπόμονα, λες και ο σκύλος αναγνωρίζει την περιοχή, κάτι το οποίο είναι αδύνατο αφού δεν έχει βρεθεί ποτέ στο Σκόνε στο παρελθόν. Η Άγκνες συνεχίζει να κοιτάζει προς τα κάτω, τα δάχτυλά της τρέχουν επάνω στην οθόνη του κινητού.

Η Άνα κοιτάζει το ρολόι. Έχει περάσει περίπου μία ώρα από τότε που αποχώρησε το «φορτηγό φυγής». «Φορτηγό μεταφοράς», διορθώνει για πέμπτη φορά τον εαυτό της. Αυτό εδώ είναι μια μετακόμιση, τίποτα άλλο.

Βεβαίως, χασκογελάει ο Χόκαν μέσα στο μυαλό της. Ποιον νομίζεις ότι κοροϊδεύεις;

Δυναμώνει ακόμη περισσότερο την ένταση του ραδιοφώνου για να τον κάνει να σωπάσει. Αναγνωρίζει το τραγούδι, ένα από τα ελάχιστα καινούργια τραγούδια που της αρέσουν.

«Αυτό είναι καλό! Σάρα Λάρ-σον», λέει, περισσότερο σαν

προσπάθεια να σπάσει τη σιωπή, κι αμέσως πέφτει στην παγίδα.

Το όνομα διακόπτεται από έναν αναστεναγμό της και η Άγκνες βγάζει έναν ήχο από εκείνους που μοιάζουν με αναστεναγμό μαζί με ρουθούνισμα χωρίς να τραβήξει το βλέμμα της από την οθόνη. Η δεκαεξάχρονη κόρη της βρίσκει πολλούς τρόπους για να την τιμωρεί. Βάφει τα πανέμορφα μαλλιά της κόκκινα και ροζ, βάζει σκουλαρίκι στη μύτη ή πέντε στο δεξί αντί της. Φοράει τζιν με πολλά σκισίματα, σκούρο μέικ απ, στρατιωτικό μπουφάν, φθαρμένα Converse, όλη την αντάρτικη περιβολή που έχει καλύψει σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά της Άγκνες όπως τα γνώριζε στο παρελθόν. Κι ας αφήσουμε κατά μέρος την αριστερή στροφή της, τον ακραίο φεμινισμό ή το μότο στο μπουφάν All Corps are Bastards, ακόμη κι όλες εκείνες τις ύπουλες νάρκες τις οποίες η Άνα ήταν υποχρεωμένη να αποφεύγει για να μην καταλήγει σε έκρηξη η κάθε συζήτηση μεταξύ τους. Ωστόσο καμία από αυτές τις μεθόδους τιμωρίας δεν είναι τόσο αποτελεσματική όσο αυτή που χρησιμοποιεί η κόρη της τώρα. Η σιωπή.

Συνήθως οι άνθρωποι εμπιστεύονται την Άνα. Ο Χόκαν ισχυριζόταν πάντα ότι αυτό οφειλόταν στην ακτινοβολία που εξέπεμπε. Επί της ουσίας οφειλόταν στη βραδυγλωσσία της. Εκείνη καταλαβαίνει ότι περνάει σχεδόν απαρατήρητο, μια ελάχιστη βραδύτητα σε μερικούς ήχους που καμιά φορά μπορεί και την προλαβαίνει και άλλες φορές όχι. Γεγονός είναι ότι εκείνη δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι η βραδυγλωσσία αποτελούσε πρόβλημα μέχρι που οι γονείς της, όταν πήγαινε στο δημοτικό, την πήγαν σε έναν λογοπαιδικό. Το αποτέλεσμα ήταν να αρχίσει να αποφεύγει τις συνομιλίες, εστιαζόταν στο να ακούει. Οι περισσότεροι άνθρωποι ακούνε δίνοντας ελάχιστη προσοχή, καθώς συγκεντρώνονται περισσότερο στο να σκέφτονται τι θα

πούνε εκείνοι, και έτσι χάνουν αυτά που λέγονται. Όχι μόνο τις λέξεις και τον επιτονισμό της φωνής, αλλά και τα υπόλοιπα εξωγλωσσικά στοιχεία που συνοδεύουν τα λόγια των ανθρώπων. Κινήσεις του κεφαλιού, γκριμάτσες και παύσεις. Σημάδια που καμιά φορά έρχονται σε αντίθεση με αυτά που λέγονται. Έτσι η Άνα μπόρεσε να καταλάβει αρκετά νωρίς ότι οι γονείς της θα χώριζαν. Και, αργότερα, ότι ο Χόκαν την απατούσε.

Αντίθετα, η σιωπή της Άγκνες την κάνει να συνειδητοποιεί την κάθε λέξη, την κάθε συλλαβή που βγαίνει από τα χείλη της, και, με κάποιο τρόπο, το συναίσθημα αυτό μεταφέρεται στο γλωσσικό της κέντρο. Προκαλείται μια ηλεκτρική διαταραχή στην επικοινωνία μεταξύ εγκεφάλου και στόματος που την κάνει να φαίνεται αβέβαιη, κάτι το οποίο απεχθάνεται επειδή τελικά η βραδυγλωσσία δεν έχει σχέση με την αβεβαιότητα.

Ανασαίνει.

Κοιτάζεται στον καθρέφτη, παρατηρεί ότι δαγκώνει τα χείλη της με έναν τρόπο που δεν της αρέσει καθόλου. Τα σκούρα μαλλιά και τα μάτια τα έχει κληρονομήσει από τον πατέρα της, επίσης και τη λίγο σουβλερή μύτη, αλλά αυτή η πικρή έκφραση είναι αουζητητί από τη μητέρα της. Κουνάει το κεφάλι της για να την αποδιώξει, πείθει ταυτόχρονα τον εαυτό της ότι ενεργεί σωστά ακολουθώντας τη συμβουλή του σχολικού συμβούλου, που της συνέστησε να δείχνει υπομονή και να αποφεύγει τις συγκρούσεις. Για εκείνον βέβαια είναι πολύ εύκολο να το λέει αυτό, επειδή συναντάει την Άγκνες μόνο μία ώρα τη βδομάδα και δεν χρειάζεται να ζει μαζί της.

Ανασαίνει...

Τα δέντρα του δάσους πλησιάζουν ολοένα και περισσότερο τον χωματόδρομο και ο Μίλο συνεχίζει, με μικρά ανυπόμονα γρυλίσματα, να πιέζει το τζάμι του αυτοκινήτου. Ο σκύλος είναι το χαρακτηριστικό παράδειγμα μιας τυπικής παρόρμησης

του Χόκαν. Στεκόταν τότε στο χολ του σπιτιού τους, με τον σκύλο στην αγκαλιά του, τη μέρα που η Άγκνες έκλεινε τα δεκατέσσερα. Είχαν υποσχεθεί ο ένας στον άλλο να μη μεταμορφωθούν, ως γονείς, σε στερεότυπο. Ήθελαν να έχουν μια κοινή γραμμή και να μη γίνουν, αντίστοιχα, ο καλός κι ο κακός μπάτσος. Ωστόσο κάπως έτσι έγιναν τελικά τα πράγματα.

Ο Χόκαν είχε τον πρωταγωνιστικό ρόλο του ευχάριστου και αγαπημένου μπαμπά χωρίς η Άνα να έχει καταλάβει πώς ακριβώς συνέβη αυτό· εκείνη κράτησε τον κλισέ, τον δεύτερο ρόλο της πληκτικής και αρνητικής μαμάς που συνεχώς γκρινιάζει για κανόνες και ευθύνες. Που απεχθανόταν όλα τα ζώα και που δεν μπορούσε να ευχαριστήσει την κόρη της δίνοντάς της ένα κουτάβι. Γι' αυτό στο τέλος είχε αναγκαστεί να υποχωρήσει. Επέτρεψε να έχουν στο σπίτι έναν σκύλο για να τους αποδείξει ότι κι εκείνη μπορούσε να είναι κουλ και αυθόρμητη. Ωστόσο ούτε κι αυτό είχε βοηθήσει την κατάσταση.

Ο Μίλο γρυλίζει πάλι, λίγο δυνατότερα αυτή τη φορά, σαν να βλέπει ανάμεσα στις σκιές των δέντρων κάτι που μόνο ένας σκύλος αντιλαμβάνεται. Πιθανώς λαγούς. Ο ανόητος σκύλος κάνει σαν τρελός με τους λαγούς και μπορεί να τους κυνηγάει για ώρες αν καταφέρει να ξεφύγει και να το σκάσει, κάτι που συμβαίνει συχνά. Το τεριέ είναι υπερκινητικό και κακομαθημένο, ενώ την αντιμετωπίζει σαν να μην υπάρχει, περίπου όπως και η Άγκνες. Ωστόσο δεν μπορεί παρά να παραδεχτεί ότι ο Μίλο αγαπάει την Άγκνες περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Κι εκείνη τον Μίλο. Πότε πότε πιάνει τον εαυτό της να ζηλεύει τη σχέση τους, πράγμα που είναι φυσικά ηλίθιο.

Ο δρόμος συνεχίζει όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος, τα κατακόκκινα φύλλα είναι σαν οροφή πάνω από τα κεφάλια τους και, παρότι εκείνη πριν από λίγο ήταν σίγουρη ότι είχαν φτάσει στην κορυφή της κοιλάδας, ο δρόμος συνεχίζει προς τα πάνω.

«Νιώθεις κι εσύ πίεση στ' αυτιά σου;» κάνει μια προσπάθεια με όσο πιο ήπια φωνή μπορεί.

«Μμ», μουρμουρίζει η Άγκνες έχοντας ακόμα το βλέμμα της στην οθόνη.

Ύστερα από περίπου πέντε λεπτά στρίβει ο δρόμος και οδηγεί σε μια ορθογώνια αυλή. Τα κλαδιά των δέντρων από τις δύο πλευρές είναι τόσο κοντά μεταξύ τους, που αφήνουν μόνο μερικά μέτρα άνοιγμα προς τον ουρανό. Η αριστερή πλευρά μιας μακρόστενης παράγκας στηρίζεται επάνω στους κορμούς των δέντρων και στη στενή της πλευρά, στην απέναντι μεριά, ξεπροβάλλει ένα ωραίο παλιό λίθινο κτίσμα που βρίσκεται κατά μήκος της ανωφέρειας. Ένα σκουρόχρωμο αυτοκίνητο είναι παρκαρισμένο δίπλα στο κτίσμα. Όταν πλησιάζουν πιο κοντά, η Άνα βλέπει ένα παραλληλόγραμμο κομμάτι των κοκκινοκαφέ τούβλων, ανάμεσα στον πρώτο και στον δεύτερο όροφο, να είναι λευκό. Αριστερά στην άκρη είναι γραμμένη η χρονολογία, 1896, και οι λέξεις *Οράτε το όρος του Κυρίου*, με καλλιγραφικά γράμματα.

Η περιοχή και το σπίτι είναι πολύ πιο όμορφα απ' ό,τι στις φωτογραφίες, όμως εκείνη ξαφνικά νιώθει νευρική. Μια ελαφρά αίσθηση ανησυχίας, που δεν μπορεί ή που δεν τολμάει να την εκφράσει με λέξεις, εμφανίζεται στο διάφραγμά της.

Όταν ελαττώνουν ταχύτητα μπροστά από το σπίτι, το γρύλισμα του Μίλο γίνεται ένα νευρικό γάβγισμα. Ξύνει με τα πόδια του την πόρτα και πέφτει με δύναμη επάνω στο τζάμι σαν να προσπαθεί να το σπάσει.

«Τι σου συμβαίνει, αγόρι μου;» λέει η Άγκνες και προσπαθεί να τον τραβήξει στην αγκαλιά της, αλλά το τεριέ αντιστέκεται. Πέφτει πάλι επάνω στο παράθυρο, αυτή τη φορά με μεγάλη φόρα και αφήνει ίχνη από σάλια στο τζάμι.

«Σταμάτα, Μίλο!» λέει η Άγκνες και προσπαθεί να πιάσει το

λουρί του. Ο σκύλος στριφογυρίζει, γαβγίζει και δείχνει τα δόντια του, το κινητό της Άγκνες πέφτει ανάμεσα στα καθίσματα.

«Όχι, Μίλο!»

Η σοκαρισμένη φωνή της φαίνεται να ησυχάζει τον σκύλο. Αυτός κατεβαίνει από το κάθισμα και κρύβει το κεφάλι του πίσω από την τσάντα με τη φωτογραφική μηχανή της Άγκνες.

«Ο Μίλο δεν μου έχει αγριέψει ποτέ μέχρι τώρα», λέει η Άγκνες και ακούγεται σαν να είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα. «Ποτέ!»

«Θα κατουριέται», λέει η Άνα. «Τον βλέπεις πόσο ντρέπεται. Άσ' τον να βγει και θα δεις». Την ίδια στιγμή που ανοίγει η πόρτα του αυτοκινήτου, ο σκύλος πετάγεται έξω και εξαφανίζεται σαν μια λευκή γραμμή ανάμεσα στα δέντρα.

«Μίλο, Μίλο, έλα δω». Η Άγκνες αρπάζει την τσάντα με τη μηχανή και τρέχει πίσω από τον σκύλο. Τα χαλίκια εκσφενδονίζονται κάτω από τα φθαρμένα παπούτσια της. Η Άνα στέκεται όρθια έξω από το αυτοκίνητο. Ιδιαίτερα σήμερα δεν έχει καμία διάθεση να τρέξει πίσω από τον Μίλο. Άλλωστε, ακριβώς όπως συνηθίζει να λέει η Άγκνες, δεν είναι δικός της ο σκύλος.

Ακούει τον Μίλο να γαβγίζει μέσα στο δάσος κι αμέσως μετά την Άγκνες που τον φωνάζει. Δεν μπορεί να μη χαμογελάσει λίγο χαιρέκακα. Ηλίθιο σκυλί.

Παρατηρεί το διπλανό αυτοκίνητο. Ένα καλοπλυμένο Passat, τελευταίο μοντέλο. Κανένα παιδικό καρεκλάκι, McDonald's σακούλες στο πάτωμα και προστατευτικό για τον ήλιο με ένα ζωγραφισμένο αρκουδάκι. Ένα κουτί με ανθρακούχο μεταλλικό νερό στη θήκη ανάμεσα στα καθίσματα είναι το μόνο που μαρτυρά ότι το αυτοκίνητο έχει ιδιοκτήτη.

Τεντώνει το σώμα της, παίρνει μερικές βαθιές ανάσες. Ο φθινοπωρινός αέρας είναι δροσερός, μυρίζει χώμα και υγρά φύλλα· η οσμή απομακρύνει τα δυσάρεστα συναισθήματα και

τα αντικαθιστά με ένταση. Έχουν φτάσει τώρα. Φτάσανε στο νέο τους σπίτι. Διαπιστώνει για ακόμη μια φορά ότι το Τάμπορ είναι τουλάχιστον το ίδιο ωραίο όπως και στις φωτογραφίες, το οποίο, παρά την κακή διάθεση της Άγκνες και την προσπάθεια απόδρασης του Μίλο, είναι μια καλή αρχή ύστερα από όλα αυτά... *μα φωνή*, ψιθυρίζει ο Χόκαν προτού προλάβει να τον σταματήσει.

Η αυλή είναι καλοφροντισμένη, και έχουν στρώσει πρόσφατα το αμμοχάλικο. Τα παράθυρα, οι πόρτες, η οροφή και οι διακοσμητικές απολήξεις της, κι αυτά πρόσφατα βαμμένα. Μερικά κομμάτια της οροφής είναι πιο ανοιχτόχρωμα, πράγμα που σημαίνει ότι έχουν αντικατασταθεί. Το παλιό λίθινο σπίτι φαίνεται ότι έχει δύο πόρτες. Μία μεγάλη δίπλα στη γωνία της δεξιάς πλευράς, με διπλά πορτόφυλλα που στην πράξη όμως είναι μία πόρτα, ενώ υπάρχει και μια οριζόντια μεταλλική μπάρα, με μια μεγάλη κλειδαριά, που υποδηλώνει ότι δεν τη χρησιμοποιούν πια.

Η δεύτερη πόρτα είναι στην αριστερή πλευρά από τη μέση της πρόσοψης, μόνο μερικά μέτρα πιο πέρα από εκεί που στέκεται η Άνα. Είναι πράσινη και στο κάτω μέρος της υπάρχει ένα ξύλινο πλατύσκαλο, σχεδόν ένα μέτρο φάρδος, το οποίο είναι φθαρμένο από τα χιλιάδες πατήματα. Προτού προλάβει να πλησιάσει, ανοίγει η πόρτα και ένας άντρας περίπου συνομήλικός της βγαίνει από το σπίτι.

Εκείνος έχει ύψος περίπου ένα και ογδόντα και φοράει γυαλιά με μαύρο σκελετό. Σακάκι και γραβάτα, τζιν αντί για παντελόνι από κοστούμι.

«Ω, γεια σου, πρέπει να είσαι η Άνα Βέσπερ», λέει ο άντρας και προτείνει το χέρι του. «Λαρς-Όκε Γκούναρσον, από το νομικό γραφείο Γκούναρσονς. Λέγε με Λάσε, όλοι έτσι κάνουν».

Η Άνα αναγνωρίζει τη βαθιά φωνή που άκουσε κατά τη

χτεσινή τηλεφωνική συνομιλία τους, ωστόσο κάτι της φαίνεται παράξενο. Ο Λέγε-με-Λάσε το καταλαβαίνει.

«Περίμενες κάποιον ηλικιωμένο, έτσι δεν είναι; Δεν είσαι η μόνη. Ο κόσμος εδώ στην περιοχή είχε αρχίσει να με μπερδεύει με τον πατέρα μου πριν ακόμα κλείσω τα τριάντα. Και δεν έχουν γίνει καλύτερα τα πράγματα τώρα που δουλεύουμε μαζί στο γραφείο και απαντάμε στο ίδιο τηλέφωνο».

Ο Λέγε-με χαμογελάει. Δείχνει τα δόντια του σαν το γραφείο του να είναι από εκείνα τα μεγάλα που βρίσκονται στη Στοκχόλμη, πιθανώς τότε να ήταν τέλεια συμμετρικά και αφύσικα λευκά σαν από πορσελάνη, τώρα όμως είναι εντελώς φυσιολογικά όπως ενός άντρα που πλησιάζει τα πενήντα.

«Τώρα πια ο πατέρας μου παίζει γκολφ στη Μαγιόρκα κι εγώ κρατάω τη βάρκα στον αφρό», λέει χαμογελώντας και εκείνη του ανταποδίδει το χαμόγελο.

Στην πραγματικότητα δεν της αρέσουν οι νομικοί και οι δικηγόροι, με δυσκολία υπομένει και τον δικό της. Ωστόσο υπάρχει κάτι στον Λέγε-με που της φαίνεται συμπαθητικό. Αυτό το ξανθό λοξό τσουλούφι, που πιθανώς δεν είναι φυσικό, τον κάνει να μοιάζει σαν το αγόρι στη διαφήμιση του γνωστού σωληνάριου με το χαβιάρι του Κάλε.

Η Άνα κοιτάζει λοξά το αριστερό του χέρι. Καμία βέρα, ούτε καν ένα σημάδι ή κάποια μικρή λευκή γραμμή. Ασυναίσθητα πιάνει με τον αντίχειρά της την εσωτερική πλευρά του παράμεσου δακτύλου της. Νομίζει, παρ' όλο που έχουν περάσει περισσότερα από δύο χρόνια, ότι ακόμα μπορεί να νιώσει το μικρό σημάδι.

«Πολύ ευχάριστο που επιλέξατε να μείνετε εδώ κι όχι κάτω στο χωριό. Το Τάμπορ είναι κάτι εντελώς ιδιαίτερο».

Ο Λέγε-με χαμογελάει, κάνει μια κίνηση δείχνοντας πίσω του, προς το σπίτι, σαν να ήταν ένας μεσίτης κι όχι δικηγόρος.

«Δεν ξέρω αν το έχω ήδη αναφέρει, αλλά το σπίτι χτίστηκε το 1896 σαν εκκλησία ιεραποστόλων. Υπάρχει μια παλιά ιστορία που λέει ότι ένας ιεραπόστολος θεράπευσε το παιδί τού ιδιοκτήτη του αγροκτήματος κι εκείνος, για να τον ευχαριστήσει, του χάρισε την περιοχή και ξυλεία για να χτίσει την εκκλησία, αλλά μάλλον πρόκειται μόνο για έναν θρύλο. Το κίνημα του εκχριστιανισμού εξαπλώθηκε γρήγορα στο τέλος του δέκατου ένατου αιώνα και τέτοιες εκκλησίες εμφανίστηκαν παντού. Υπήρχαν κι άλλες τρεις στον δήμο, αλλά το Τάμπορ είναι η μόνη που έχει απομείνει. Να μπούμε μέσα;»

«Πρέπει να περιμένουμε την κόρη μου. Ο σκύλος της το έσκασε». Διαπιστώνει ότι οι φωνές και το γάβγισμα από το δάσος ακούγονται ακόμα ενώ εκείνοι συνομιλούν. Προφανώς θα έπρεπε να ρίξει μια ματιά, να δει τι συμβαίνει, σε κάθε περίπτωση, να προσφέρει βοήθεια, αλλά η αλήθεια είναι ότι την ευχαριστεί το μικρό διάλειμμα από την Άγκνες και την παθητική-επιθετική συμπεριφορά της.

«Μπορούμε να πάμε στην κουζίνα. Αφήνω την εξώπορτα ανοιχτή για να μπουν όταν έρθουν», προτείνει ο Λέγε-με σχεδόν σαν να έχει διαβάσει τις σκέψεις της. Εκείνη διστάζει λίγο ακόμα.

«Βεβαίως», λέει και ανταποδίδει το χαμόγελό του.

Μπαίνουν σε ένα χολ με πολλές χαμηλές πόρτες, στρίβουν αριστερά και μπαίνουν στην κουζίνα. Το Τάμπορ είναι ωραίο και στο εσωτερικό του. Χοντροί λίθινοι τοίχοι, δοκάρια στο ταβάνι, παλιά ξύλινα πατώματα και ταμπλαδωτά παράθυρα. Στο κέντρο της κουζίνας είναι αναμμένη μια ξυλόσομπα. Ο Λέγε-με πρέπει να ήταν εκεί από νωρίς, επειδή το δωμάτιο είναι ευχάριστα ζεστό και μυρίζει σπιτικό, κάτι που ενισχύει την ήρεμη ατμόσφαιρα μέσα στο παλιό κτίσμα.

«Το σπίτι και το οικοπέδο τα αγόρασε η οικογένεια Βίντγιε

αμέσως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Το χριστιανικό κίνημα είχε περιοριστεί από καιρό και το οίκημα ήταν λίγο πολύ εγκαταλελειμμένο. Καφέ;»

Έδειξε με το χέρι του μια ολοκαίνουργια Moccamaster καφετιέρα στον πάγκο, εκεί όπου ο καφές δεν είχε στραγγίξει ακόμα από το φίλτρο.

«Ευχαρίστως, ευχαριστώ».

Εκείνος βάζει καφέ σε δύο κούπες κι εκείνη καταλαβαίνει ότι μάλλον έχει επισκευαστεί και η κουζίνα, όπως και η εξωτερική πλευρά του σπιτιού. Τα ντουλάπια και οι πάγκοι φαίνονται παλιά, αλλά μαζί με τη μυρωδιά από την ξυλόσομπα και τον καφέ μπορεί κανείς να μυρίσει επίσης ξύλα, χρώμα και κόλλα.

«Το Τάμπορ χρησιμοποιήθηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα σαν εργατική κατοικία. Η οικογένεια Βίντγιε, ακριβώς όπως παλιότερα, καταγίνεται και σήμερα με τη δασοπονία και τις καλλιέργειες φρούτων. Προσελάμβαναν αρκετούς εποχικούς εργάτες οι οποίοι χρειάζονταν προσωρινή κατοικία».

Η Άνα πίνει μια γουλιά καφέ και κοιτάζει έξω από ένα από τα ταμπλαδωτά παράθυρα. Έξω στο δάσος όλα είναι ήρεμα. Την έχει προλάβει όμως ένα κακό προαίσθημα και αρχίζει να ανησυχεί. Γιατί δεν βοήθησε την Άγκνες να πιάσει τον ηλίθιο σκύλο της; Αυτό εδώ το κτίσμα θα είναι το καινούργιο τους σπίτι, η νέα αρχή τους.

«... έπειτα χρησιμοποιήθηκε σαν ατελιέ ζωγραφικής για περισσότερα από είκοσι πέντε χρόνια», συνεχίζει ο Λέγε-με κι εκείνη αντιλαμβάνεται ότι έχει χάσει μέρος της διήγησής του.

«Είπες ότι είχατε έναν πίνακα του Καρλ-Γιου στο σπίτι σας, έτσι δεν είναι, Άνα;»

Εκείνη γνέφει.

«Οι γονείς μου είχαν μια λιθογραφία του στο σαλόνι μας. Πότε πότε συνήθιζα να πλησιάζω στα κρυφά και να κοιτάζω

τον πίνακα, μου άρεσε πάρα πολύ». Σταματάει, αναπνέει. *Και ο Καρλ-Γιουν τραύλιζε*, ακούει τη φωνή του πατέρα της. *Βλέπεις, Άνα, εκείνος κατάφερε να επιτύχει.*

«Τι απέγινε η lithογραφία;» ρωτάει ο Λέγε-με. «Θα αξίζει αρκετά χρήματα σήμερα».

Η Άνα ανασηκώνει τους ώμους της. «Οι γονείς μου χώρισαν όταν ήμουν δέκα χρονών. Την πήρε ο πατέρας μου και δεν την ξαναείδα ποτέ».

«Κρίμα». Ο δικηγόρος ρουφάει αέρα ανάμεσα από τα δόντια του. «Όπως σίγουρα γνωρίζεις, ο Καρλ-Γιουν θεωρείται ένας από τους καλύτερους της γενιάς του και οι τιμές των έργων του έχουν ανέβει αρκετά. Μία από τις μεγάλες ελαιογραφίες του πουλήθηκε πρόσφατα στον οίκο δημοπρασιών Bukowskis για σχεδόν τέσσερα εκατομμύρια κορόνες».

Η Άνα ακούει μηχανή αυτοκινήτου και κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Ένα pick up μπαίνει σιγά σιγά στο προαύλιο. Είναι ένα παλιό μοντέλο, σίγουρα δέκα δεκαπέντε ετών. Το αυτοκίνητο σταματάει στην άκρη του δάσους, εκεί όπου είχε εξαφανιστεί η Άγκνες και ο Μίλο. Μπορεί να ακούσει κανείς ακόμα το γάβγισμα του σκύλου. Ο οδηγός του αυτοκινήτου βγαίνει έξω, αλλά κινείται γρήγορα και η Άνα μόλις που τον διακρίνει προτού εκείνος χαθεί ανάμεσα στα δέντρα. Ένας άντρας με μπουφάν, γαλότσες και κασκέτο.

«Όπως ήδη έχεις δει στην κάτοψη που σου έστειλα, υπάρχουν δύο υπνοδωμάτια, πλυσταριό, δωμάτιο εργασίας και καθιστικό στον κάτω όροφο, αλλά σκέφτηκα να αρχίσουμε από τον επάνω με τη μεγάλη σάλα όπου έκαναν τα κηρύγματα».

Ο Λέγε-με δεν φαίνεται να έχει αντιληφθεί το αυτοκίνητο. Ανοίγει μια πόρτα στο χολ, πίσω από την οποία υπάρχει μια απότομη σκάλα. Δυνατό φως έρχεται από το δωμάτιο, τόσο που σχεδόν εξαφανίζει τα επάνω σκαλοπάτια. Ο δικηγόρος

κάνει μια χειρονομία σαν να την υποδέχεται, αλλά εκείνη διατάζει. Έχουν περάσει σχεδόν δέκα λεπτά από τότε που εξαφανίστηκαν η Άγκνες και ο Μίλο. Πρέπει οπωσδήποτε να βγει έξω και να δει τι συμβαίνει με την Άγκνες, ιδιαίτερα τώρα μετά την εμφάνιση του άντρα. Ακούει τον σκύλο να γαβγίζει πάλι.

«Περίμενε λίγο», λέει καθώς βγαίνει από την ανοιχτή εξώπορτα και στέκεται στο πλατύσκαλο. Σκιάζει τα μάτια της, προσπαθεί να δει μέσα στο μισοσκοτάδο ανάμεσα στα δέντρα. Αντιλαμβάνεται κινήσεις.

Η Άγκνες βγαίνει από το δάσος, δίπλα της ο άντρας με το μπουφάν. Ο άντρας κρατάει κάτω από τη μασχάλη του τον Μίλο, αλλά αυτός, αντί να κλοτσάει έτσι όπως συνήθως κάνουν τα τεριέ όταν τα κρατάνε, είναι εντελώς ακίνητος. Σταματούν δίπλα στο αυτοκίνητο του άντρα και συνομιλούν. Συζητούν ζωηρά και ύστερα από λίγο βγάζει η Άγκνες τη φωτογραφική μηχανή από την τσάντα που είχε κρεμασμένη στον ώμο της κι αρχίζει να φωτογραφίζει τον άντρα με το μπουφάν και τον σκύλο.

«Άγκνες!» Η Άνα δεν ξέρει γιατί αποφασίζει να φωνάξει, το μετανιώνει προτού προλάβει να κλείσει το στόμα της.

Προς μεγάλη της έκπληξη, βλέπει την Άγκνες να σηκώνει το χέρι της και να τη χαιρετάει. Συνεχίζει να τραβάει φωτογραφίες και μετά βαδίζει μαζί με τον άντρα με κατεύθυνση προς το σπίτι.

Στη μέση περίπου της αυλής, ο άντρας αφήνει τον Μίλο στο χώμα. Αντί να τρέξει ο σκύλος αμέσως προς το δάσος, χοροπηδάει χαρούμενος γύρω από το αριστερό πόδι του άντρα. Το τρίχωμά του είναι λασπωμένο, το στόμα του ανοιχτό και η γλώσσα του κρέμεται. Η ματιά του είναι καρφωμένη στον άντρα. Η Άγκνες συνεχίζει να τους τραβάει φωτογραφίες. Όταν φτάνουν πιο κοντά, η Άνα καταλαβαίνει γιατί. Ο άντρας έχει ένα τετράγωνο, ώριμης ηλικίας πρόσωπο που μαζί με το

κασκέτο, το μπουφάν και το καρό φανελένιο πουκάμισο, κάτω από το μπουφάν, τον κάνουν να μοιάζει με Σουηδό, μια γηραιότερη εκδοχή του Marlboro Man. Φαίνεται να είναι γύρω στα εξήντα, το σώμα του είναι αδύνατο και δείχνει ευκίνητος, όπως ένας άνθρωπος που είναι συνηθισμένος να βρίσκεται σε εξωτερικούς χώρους. Κάτι υπάρχει στο βλέμμα του άντρα με το μπουφάν που της λέει ότι είναι πολύ μεγαλύτερος απ' ό,τι δείχνει.

«Κλάιν», λέει ο άντρας όταν φτάνουν κοντά στην πόρτα. Η χειραψία του σταθερή. Τα χέρια του τραχιά. Το πρόσωπό του καλοξυρισμένο με τον ίδιο επιμελημένο τρόπο όπως του παππού της.

«Κοίτα τον Μίλο, μαμά». Η Άγκνες δείχνει τον σκύλο που έχει καθίσει στο αριστερό πόδι του Κλάιν, με το βλέμμα του ακόμα καρφωμένο στον άντρα. «Δεν τον έχω ξαναδεί ποτέ να κάνει έτσι». Ο τόνος της φωνής της την εκπλήσσει. Η Άγκνες ακούγεται σχεδόν... χαρούμενη.

«Φαίνεται να έχεις καλό χέρι με τα σκυλιά», λέει η Άνα. Ο Κλάιν γνέφει καταφατικά. Το πρόσωπό του είναι αφύσικα απαθές, σχεδόν σαν μάσκα.

«Ωστε εσύ είσαι που θα διαδεχτείς τον Χένρι Μορέλ». Η φράση είναι περισσότερο διαπίστωση παρά ερώτηση. Ο άντρας φαίνεται να θέλει να πει κάτι, αλλά τον διακόπτει ο Λέγε-με.

«Ωραία που ήρθες, Κλάιν! Ήμουν έτοιμος να τους δείξω τη σάλα του επάνω ορόφου, εκεί όπου έκαναν τα κηρύγματα». Ο δικηγόρος στρέφεται προς την Άνα. «Ο Κλάιν είναι ο διαχειριστής της Ελίσαμπετ Βίντγιε. Αν αντιμετωπίσετε προβλήματα με το σπίτι ή αν χρειαστείτε κάτι, να επικοινωνήσετε μαζί του. Η Ενγκλαμπέργια είναι κάνα χιλιόμετρο μακριά, κατά μήκος του δρόμου, κι εκείνος θα έρθει αμέσως. Έτσι δεν είναι, Κλάιν;»